

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Δημοτικό Νοσοκομείο «'Η Έλπίς». «Αΐδουσα Σωρανός». Κλινική του καθηγητή κ. Γεράσιμου Φωκά.

*'Ελένη Β..... από την Αθήνα, 39 χρονών, παντρεμένη, μοδίστρα· έπαθε ξισκιωμα τής σέλλας.

«Είχα πάει στο Βύλο στην αδερφή μου και γυρονούσα από το ταξίδι· σά γόρισα, το βράδυ, μόλις ξεπαύκαρα, πήγα κ' έμεινα σε μιανής γνωστής μου το σπίτι· την Τετάρτη το βράδυ ξεπαύκαρα· τή νύχτα, σ' αυτό το σπίτι που έμεινα, είδα όνειρο· είδα όνειρο και τί όνειρο! όνειρεύτηκα τάχα, πώς ήμουν σ' άτμόπλοιο· λοιπόν, έστάθη, λείει, το άτμόπλοιο να κατέβουμε στη βάρκα· εκεί με γέλασε το νεύρο· εκεί, άπ' το πήδημα πώς ήθελα πηδήσω, να κατέβω άπ' το άτμόπλοιο, έπεσα άπ' το κρεβάτι μου· έπεσα δίχως να αισθανθώ κ' εμπλέχτη το κορμί μου στο πόμολο· έπεσε το κορμί μου στο πόμολο κ' έσχίστη άσκημη έδω στον καθάλλο· εγώ δέν κατάλαβα· πώς ήρθε το πράγμα έτσι! άνέλπιστα πράγματα· έπεσα κάτω άναίσθητη άκόμα· έβρόντησα κάτω και με το βρόντο συηθήα· την ώρα που έπεσα και συηθήα αιστάνθηκα το αίμα και κατάλαβα δτ' έσχίστηκα· είδα κατόπι το πόμολο που είχε στραβώσει κ' είχε χίμα και κατάλαβα πώς γίνηκε· γληγορώτερ κ' έπεσα κατάλαβα γιατί είμαι ύπνοβάτισσα· πρώτα σηκώνόμουν συχνά· τώρα, είναι ό χτώ έτη, σηκώνηκα μόνο δυό φορές. Τώρα, άφου με ράφανε κ' έδω, αιστάνομαι καλλίτερα· δέν το ήλιπιζα ποτέ να σωθώ· τόσο αίμα μου χύθηκε· σήμερα μάλιστα είμαι καλά».

'Ηρθε στην κλινική μας στις 13 Μαρτιού με ξισκιωμένο τον καθάλλο σ' άρκετο βάθος, έως τη δαχτυλιδότρυπα από τη μιά κ' έως το μεγάλο χέιλι από την άλλη και λίγο κ' από το δεξιό μεγάλο χέιλι· Στις 15 Μαρτιού κόπηκαν οι λεροί γκρημνοί έγιναν ίσια τα τραυματικά χέιλια κ' έγιναν ραφές του βάρου και τής επιφάνειας· το κλείσιμο εκράτησε 13 μέρες κ' ή άρρωστη έφυγε γιατρεμένη.

*'Εργίνα Σταυρ..... από τη Μήλο, 40 χρονών, δουλίφτρα· έχει δεξιό κινητό νεφρό.

πό ίδιο κάνει· και γέροι να είντουσαν, αν ή κομανική άνόγηη το διάταξε θά γινόντουσαν 'Υπουργοί.

Ο κ. Στεφάνου έγινε προδωρονός 'Υπουργός της Δικαιοσύνης, δυο να σηκωθεί από το κρεβάτι δ κ. Λομυάρδος, ποθναι έρωστος. Ο κ. Στεφάνου, γράψανε οι φημερίδες, δέχτηκε το 'Υπουργικό δίχως κανένα κέφι. 'Ωστε και ή Δικαιοσύνη δέ θάχει να έλλιζει τίποτα άπ' αύτόνα. Δέν ξεγουμε δν θά μπορεί να έλλιζει τίποτα κ' από το διάδοχό του.

'Ωστόσο το 'Υπουργείο λέγεται νέο και γιά τέτιο το χαίροτοίμε και μεις. Και ξαναθυμούμαστε το επίγραμμα του Λασκαράτου.

*

ΕΝΑΣ μόνο 'Υπουργός μπορεί να καμαρώσει γιά νέος, δ κ. Γούναρης. Είναι νέος στή χρένια, έχει και νέες ιδέες (έτσι τουλάχιστο μας βεβαιώνουν οι φιλικές του φημερίδες), άγκαλά και γιά να γίνει 'Υπουργός δέ μεταχειρίστηκε νέα μέσα, μα τα παλαιά, τα παμπάλαια. 'Εδειξε δηλ. μια τέτια νευρική βιασλία γιά να γίνει 'Υπουργός, που με δση καλή διάθεση κ' αν έχει κανείς, άδύνατο να παραδειχτεί πώς τή βιασλία αύτή την έδειξε μόνο και μόνο από τή λαχτάρα πουχε να γίνει γλήγορα 'Υπουργός γιά να διορθώσει τα οικονομικά χαλία μας.

Νά δήςτε πώς ένα πούφ! θά βγει κ' άπ' αύτόνα, όπως βγήκε κ' από άλλους, που κάτι δείξαν με τα λόγια και με τους λόγους τους, μα δτα γινέθηκαν 'Υπουργοί· τα λασπώσανε.

*

ΝΕΟ 'Υπουργείο μόνο από νέα Βουλή θά βγει. Και νέα Βουλή θάρθει, μόνο όταν αλλάξει ουθέματα ή πολιτική και ή κοινωνική μας άναστροφή, μόνον όταν άποχτήσουμε νέα πολιτικά και κοινωνικά συνήθια.

Όπως είμαστε τώρα, μπορεί κάθε μέρα νόρχουνται νέο στή χρένια 'Υπουργοί, μπορεί και σε μωρουδέλια άκόμα να δίνονται τα 'Υπουργικά Χαρτεφυλκκια, μα στην ουσία οι 'Υπουργοί θάνα πάντα παλιοί και γέροι, όπως γέρικη κ' έλευινή και γιά το κόρρο τώ ακουπιδώνε είναι και ή πολιτική μας περιουκλωσιά.

Κάτι άληθινά νέο και ζωντανό έδειξε το κέμμα του κ. Δραγούμη μέσα στή Βουλή, αύτό δηλ. που όνομάστηκε άνόγηα από τις φημερίδες «'Ιαπωνικών κόμμα», μα να, που κ' αύτό χτυπήθηκε χωρίς χωρίς από τή φρενήρη πολιτική άρρώστια, την 'Υπουργομανία, κ' άρχινησε να σκοραεί σαν το ρώδι που το χτυπάνε στον τοίχο.

*

ΜΑΣ σταλήθηκαν από το Παρίσι, χωριστά τραχημένες από διάφορα έπιστημονικά περιοδικά, έπου πρωτοφανήκανε, τέσσαρες έπιστημονικές μονογραφίες του Ψυχάρη, με λιγοστά λόγια, με περισσά πράματα, πυκνές και μεστές από γνώση κ' από σοφία, κ' άπ' νού κριτικό και έρευνητικό. 'Η πρώτη αναφέρεται σε κάποια χερσίγραφα τής 'Εθνικής Βιβλιοθήκης του Παρισιού και, χωριστά, σ' ένα κομμάτι «Fragment sur l' Acropole», καθώς τονμάζει, και

φάνηκε στή «Revue Archeologique». 'Η δεύτερη μελέτη γίνηκε άπάνου· στή γλώσσα τής Παλαιάς Γραφής, ή πιδ πολυσέλιδη, και δημοσιεύτηκε στή «Revue des études juives». Τής τρίτης μελέτης δ τίτλος είναι «Σιφοκλής και 'Ιπποκράτης από την άφορμή του Φιλοχίτη» και είναι βγαλμένη άπ' τή «Revue de philologie». Και ή τέταρτη έργασία, είναι μια κριτική άνάλυση τής περίφημης μονογραφίας του μεγάλου γλωσσολόγου Brugmann γιά το γλωσσικό μας ζήτημα, που πρωτοφάνηκε μεταφρασμένη στις στήλες του «Νουμά». Συνοδεύεται κ' από δυό άλλα σημειώματα του Ψυχάρη άπάνου στή έργο του ίδιου του Brugmann. Τώρα τί κλειούνε μέσα τους και τί σωστά λένε οι καινούργιες αυτές έργασίες του μεγάλου μας Ψυχάρη θά μας τή πεί στή έρχόμενο φύλλο του «Νουμά» δ κ. Παλαμάς.

*

ΟΣΕΣ άνοησίες γράψανε οι «Αθηναί» γιά τον Καλομοίρη, τις μελοποίησε σε νερούλιασμένους στίχους δ άμοιρος δ Σουρής, όπως τώ συνηθίζει δά νάν το κάνει ταχτικά γιά να κολακεύει τους φίλους του φημεριδογράφους.

Τώρα με τή ζέστη μπορεί δ καθένας νάν τους· διαβάσει τους στίχους αύτους, χωρίς να φοβηθεί μήπως, κουνιτιάσει, κ' όρρίστε τους από το «Ρωμιό» του παρασμένου Σαββάτου:

«'Ισως εκεί νή συζητούν και γιά τίν Καλομοίρη
πύλαι συθέτης ήλαρης
και γλωσσολόγος· μαλλιάρης,
κ' ήλθε μαλακάς μαλλιάρης σπόρον άδρόν να σπείρη.

'Αλλοί σ' εκείνους πουμάθαν την 'Αλφα και την Βήτα,
ώχοι πρωτεβαρέματα, διπλόφυλλα, σουίτα.

Κ' αύτό τώ πρωτεβαρέμα· δέν ξέρετε πώς μ' άρσε,
κ' αύτό μελωδικώτατα σ' αύτιά του κόσμου· δάρσε,
κ' εκείνα τα διπλόφυλλα· ζετρέλλαναν κ' έμένα·
ώχοι! μαλά, που φαίνονται πώς είναι βαρεμένα.

Πώς έφωτίστη γλωσσικώς των 'Αθηνών ή πόλις
σαν έβγαλε προγράμματα κ' δ μαλλιάρης Μανώλης,
κ' εγώ φωνάζω πώς καλά δέν είναι στήν ύγεια του
και θέλει βάρημα κ' αύτός γιά τήν γλωσσολογία του.

Κ' έξιμνεί με κλαπαδόρα
κάθε μαλλιάρη Καμέρα
ουτόν, πού μās ήλθε τώρα,
τον άπόστολον τον νέον
του μπαμπακκοσπόρου Πάλλη,
που τον δάρσε και πάλι
φρενιάσμεδς και των γονέων».

'Ο καημένος δ Σουρής! Πολύ γλήγορα γέρασε!

ναυλία από ένα όργανο, δυο κ' αν είναι μελωδικό; Αυτά σά να τα παράβλεψε. 'Ενα πράμα πκρατήρησε, πώς σ' άλλα έβη, άφησε που έχουνε πολυόργανες όρχήστρες, ή λύρα τους πκίζει με τέσσερεις ή και με περισσότερες κόρδες, κ' ή δική μας είναι, καθώς λείει τουλάχιστο, και μονόχορδη. Δέν τώ συλλογίστηκε όμως πώς γιά να γίνη πολύχορδη ή εθνική ή λύρα, και γιά νάρθουνε κατόπι κ' άλλες πολύχορδες λύρες, άλλον τρόπο δέν έχει παρά να παίξη, να παίξη δ ποιητής τή μια και μονάχη του κόρδα ίσα με να ζυπηήση τώ 'Εθνος και να τοιμάση με τώ σπαθί του τον τόπο που θά βγούνε ποικιλώτερες μουσικές. 'Όταν ξαναγίνη άκέραιο τώ 'Εθνος, τότες θά ξαναγίνη άκέρια κ' ή τέχη του. Αυτό όμως από τους Δόγιους άς μνήν τώ προσμένη. 'Από τώ ίδιο τώ 'Εθνος να τώ προσμένη.

'Ας έρθουμε τώρα στην κάπως έθνολογική, έξήγηση που μας δίνει τής φιλολογικής αύτής στερω σύνης. Παραδέχεται πρώτα πώς καλά καλά που και ποτέ βγαίνει ή μεγαλοφυία και που όχι, ή έπιστήμη δέ μας τώ ξεδιάλυσε. 'Επειτα μας θυμίζει πώς τώ έθνος μας έπαθε μεγάλους κλονισμούς κ' άνακατεμούς, άλλοτε με λαούς συγγενικούς, καθώς στους πρώτους αιώνας, — και τότες ή δημιουργική ή δύνα-

μη δέν έσθυσε, παρά μόνο τροπολογήθηκε (Βασίλειοι, Χρυσόστομοι κτλ.), κκτόπι πάλε με στοιχειά ξενικά και πιδ βάρβαρα, που τ' άδύνατησαν και τάρρώστησαν τώ 'Εθνος (εμείς πιστεύουμε πώς έλο τώ ενάντιο, μα άς είναι)· και μόλις τώ δωδέκατο τον αιώνα τώ βλέπουμε και ξαναπαίρνει άπάνω του. 'Αναγκάστηκε τότες να ζήτηση δυναμωτικά άπέξω. Αυτό, λείει, έγινε κ' άλλου και γίνεται πάντα. Πολύ συχνά μάλιστα οι καλλίτερες οι φιλολογίες κ' οι τέχες παράγονται από τέτοιους άνακατεμούς, καθώς πάλε έτσι βγαίνουμε κ' οι δυνατότερες οι φυλές. ('Εδω γίνεται άμέσως θάλασσα ή θεωρία τής άρρώστιας του έθνους· εξαίτιας τα ξένα στοιχειά, μα άς είναι κ' αύτό). Στή δική μας λοιπόν περίσταση τώ 'Εθνος πήρε τώ όλικό του από τον άρχαιο τον 'Ελληνισμό. Τώ όλικό όμως αύτό εΐτανε μόνο γιά τους λίγους, και γιά να περάση στις εθνικές φλές μεσα χρειάζεται και καιρός και καιρός. (Καλά τώ είπε αύτό, έπειδή ή αιωνιότητα δέ θάσκανε να μεταφέρη τής μούμιας τώ αίμα μέσα σε κορμί ζωντανό). 'Ωστε ή 'Ελληνική ή έπιρροή του δέκατου δεύτερου αιώνα μόλις άγγιξε μερικούς (δηλαδή τους δασκάλους πάλε). 'Εγινε λοιπόν ή γλώσσα ζωρότερη και καλλιτεχνική (ας πούμε πώς έγινε γιά να πουμε όμπρός),

δέν έβγαλε όμως μήτε ποίηση, μήτ' έπιστήμη μήτε τέχνη. 'Επειδή τα καλά αυτά, λείει, δέ βγαίνουμε από τους λίγους, παρ' από τα σπλάχνα του λαού. Χρειάζεται ντόπια κοινωνική και πολιτική θροφή να τα θρέψη και να τα μεγαλώση.

Κ' έτσι, θέλοντας και μη καταντάει στην αλήθεια που άναγκαστήκαμε να τώ τή φωναζουμε παραπάνω· πώς τώ έθνος, και μόνο τώ έθνος θά μας τα βγάλη αυτά τα καλά.

Κκαλά τις έννοιωθε μερικές αλήθειες. 'Ισως τις είχε και μαζεμένες από βιβλία που τα ξεδιάλυνον αυτά τα ζητήματα. 'Ο νους του όμως δεμένος πάντα με τα σκουιά του δασκαλισμού, είδεμη πώς μπορούσε να προσμένη τον άψυχο κ' άκαρπο κύκλο του λογικωτατισμού νάνείξη, νάνοίξη, ίσα με να πάρη ύλο τώ έθνος· μέσα του και να δημιουργήση;

'Ερχεται τέλος και σπούς στερνούς μας μερικούς αιώνας. Δηλαδή στους δυό πρώτους αιώνας τής Τουρκοκρατίας, τους θεοσκότεινους, και στους άλλους, δυό, τους δασκαλωφώτιστους. Με τον ίδιο τρόπο, λείει, καταπιαστήκαμε τή δουλειά, πασκίζοντας δηλαδή πρώτα πρώτα να συνηθίσουμε με τους κανόνες του κλασσικού τώ 'Ελληνισμού. ('Από την άνάποδη λοιπόν πάλε, και χωρίς να μας γίνη μάθη

α' Από δώ και τέσσερα χρόνια είχα όλίγη ανησυχία στην κοιλιά· ύστερα, σιγά-σιγά μεγάλωνε τό κακό· στην αρχή, όταν έκανα κόπο, αίστανόμουν, έδω δεξιά πόνο· και μ' έπιανε τρεμούλα κι' αδυναμία· ύστερα απόχτησα τόν ένζ χρόνο και τόν άλλο, απόχτησα δύο παιδιά και χειρότερα· αδυνατία, πάντα τό καλοκαιρι αδυνατούσα περισσότερο· μεγάλωσε ή καίλα μέσα εκεί και τό νερό μου έβγαине κόκκινο, κάποτε άσπρο και θελό· έστριβε ή κοιλιά μου, έδειχνε, ύπόφερνα πολύ· τή μεγάλη βδομάδα· ως τή νύχτα π' αναστήσανε βτανίστηκα πολύ· έφώναζα, έμουγγρίζα, δερνόμουν σαν τό ψάρι· τέσσερες φορές τώρα μου είχε συχιάση αύτή ή κατάσταση, τέσσερες φορές κοντά κοντά· Άλλο δέν έχω πλείο μόνο πού τώρα είμαι στά ρούχα μου και τότες ύπόφερνω περισσότερο· αύριο, μέ δύο μέρες πλείο θά είμαι καθαρή για τήν έγχείριση, να μέ πάρετε· άχ! άχ! έχω και παιδάκια· δύο παιδάκια έχω ή κακομοίρα· τρέμει τό κορμί μου μήν πεθάνω· και ποιός θά τ' άναστήση σα μέινουν στό δρόμο· άχ! άχ! ε.

Στις 25 'Απριλιού έγινε στή μέση της ή συνειθισμένη τομή· τό νερό της βρέθηκε πολύ πεσμένο και καρφώθηκε στό τελευταίο πλεθρό· ή ένωση έγινε μέ πρώτη πετυχιά κ' ή άρρωστη έφυγε ύστερα από 12 μέρες γιατρεμένη.

Η θεραπεία αύτή λέγεται ανεφρόπηση· σκοπός της είναι να καρφωθεί τό νερό όσο τό δυνατό σιμώτερα στην πρώτη φυσική θέση του· κ' εκείνο πού ένδιαφέρει πού πολύ σ' αύτή τή θεραπεία είναι όχι και τόσο τό να ξαναφερθή τό νερό στην ανατομική θέση του όσο τό να καρφωθεί στερεά σ' όλη τήν έγχεσή του. Μέ πολλούς τρόπους τό κατορθώνουν αύτό. Στή Γαλλία τό περισσότερο εφαρμόζουν τόν τρόπο του Guyon πού διαπερνάει από τό σώμα του νεφρού τρία διπλά ράμματα, τό ένα κατά τή μέση της γραμμής του έξω χείλου του νεφρού, τό άλλο κατά τό κατώτερο τετάρτι της γραμμής αύτηνης, και τό τρίτο κατά τό ψηλότερο· ή βελόνα χω.εται 1 1/2 ύποκατ. περίπου μικρότερα από τό έξω χείλος μέσα στην ούσια του νεφρού· και μέ μιá τσιμπίδα σφίγγουμε τά ράμματα στό μέρος πού ξεβγαίνουν από τό νερό και άπένω άπ' αύτήν τήν τσιμπίδα τά κομποδένουμε άναμεταξύ τους. Έτσι ό νεφρός κρατιέται σα σε κούνη κανωμένη από τά τρία αύτά διπλά ράμματα. Ένν καθένω ράμμα τότες από καθεμιά από τίς άνωτερες άκρες πιάνεται και φέρνεται γύρω από τό δωδέκατο παγίδι, πού έχει ξε-

γυμνωθή γληγορώτερα σ' ένα μικρό διάστημα από δύο ύποκατ. Έπειτα οι άκρες άπ' αύτά τά ράμματα δένονται άναμεταξύ τους καθεμιά μέ τό ταίρι της, αφού στό μεταξύ τό νερό άνεβάστηκε κάτω από τό παγίδι. Τά δύο χαμηλότερα διπλά ράμματα καρφώνονται στό βάθος· οι μπροστινές άκρες στην άπονέδρωση του έγκάρσιου κοιλιακού μυός κ' οι πεινές στό χείλος του τετραγώνου σφυακού. Για να επιτύχουν σταθερότερο κώλημα οι Lloyd, Tuffier και Edebohls ξεφλουδίζουν μέρος από τό νερό. Μερικοί χειρουργοί ζήτησαν ν' αποφύγουν τά στεκούμενα ράμματα μέ άλλα ράμματα πού να μπορούν να βγάξουν ύστερα (Jonnesco), ή μέ μυϊκές ταινίες (Vuillet), ή μέ άπλό πωματίσμα (Senn). Καλό είναι ν' άνεβάξεται όσο τό δυνατό ψηλότερα τό νερό. Ο Schede, ακολουθώντας τό Botter περνάει και βγάξει τά ράμματα έτσι ώστε να μήν είναι ίσια, αλλά να κάνουν τόσο γυριστό τόσο περισσότερο, όσο χαμηλότερα είναι περασμένα. Έτσι τί ράμματα αύτά άνεβάξουν τό νερό, εύτός έμα κομποδεθούν, κατά τά τοιχώματα και τό 12^ο πλεθρό. Ο Schede πωματίζει και τόν παλιό νεφρικό χώρο για να ύποστηριχθή έτσι ό κατώτερος πόλος του νεφρού. Τά έγχειριστικά αποτελέσματα της νεφροπνής είναι έξαιρετα γιατί τά θανατικά είναι έλάχιστα. Στις άποτυχίες της έγχείρισης πρέπει να κατατάξη κενένας τό ύστερογίνωτο πέσιμο των ραμάτων, πού μπορεί να τ' αποφύγη αν μεταχειριστή άντεροχορδές και αύστηρή άσπία στό έγχειριστικό τραύμα. Όσο για τά θεραπευτικά αποτελέσματα ό Albarran βρίσκει 78 0/0, ό δέ Nagnar 64 0/0 γιατρεμούς, 15 0/0 καλλιτερέματα και 20 0/0 άποτυχίες ή πιζωγυρίσματα. Είναι βέβαιο ώστόσο ότι σε πολλούς άρρώστους κατορθώνεται να λείψουν οι άνακατωσούρες του κινητού νεφρού και μέ άλλη θεραπεία, χωρίς έγχείριση (έπίδεσμος, μάλαξη, κτλ.) και πρέπει οι έγχειριστικές παρεκλήσεις να είναι πολύ φανερές για να όρμηνήψη κενένας τήν έγχείριση.

«Αϊθούσα Παύλος Αιγινήτης»

Γεώργιος Μαρουσαός από τό Γύθειο, 14 χρονών, τσοπάνης· έχει άπλά ιδιόπαθα ζτοια έλκη του άριστερου καλαμιού.

«Έτσι από μικρός πού ήμουνα, πού έζη ή μάνα μου, ήτανε σπινάκια· φέρουνε ό,τι φέρουνε και

ξεφλουδίζονταν· ύστερα πέθανε ή μητέρα μου — τόν πατέρα μου δέν τόν έφτασα — πέθανε ή μητέρα μου και πήγα τσοπάνης· τά σπινάκια τά είχα έτσι κάμποσον καιρό, ύστερα περάσανε· έπειτα σε κάμποσον καιρό πρήστηκε ή κοιλιά μου· είχανα σπλήνα· μου κάμανε τότες ένα μπάνιο στό γιαλό, μου δέσανε τήν κοιλιά κ' έχασα αύτήν τή σπλήνα· έμα έχασα τή σπλήνα άνοιξε πάλι αύτό τό μεγάλο σπινάκι πούχα στό πόδι μου· και μου λέγανε εκεί πέρα πώς ή κοιλιά ξεσπασε εκεί. Πρώτα σκουρμαίζανε αύτά τά σπινάκια, βγάζανε μιá σκούρμα μαύρη· και μου λέγανε πώς είναι μούρο, άλλοι λέγανε πώς είναι σκράκι· έπειδής τά είχα πολύν καιρό και δέν περνούσαν· ύστερα όμως μέ πήγανε σ' ένα γιατρό και τά καυτηρίασε και μδδωσε κ' ένα γιατρικά και τάλινα και πέρασκν από τό ένα πόδι· από τό άλλο γίνηκε σαν κουμπί· όντας γίνηκε σαν κουμπί έγω χαρεθηκα, γιατί θάρρεψα πώς θά περάση και περάσανε καμμιά δεκαριά μέρες και μετρωγε τό ποδάρι μου· έπειτα τό λύνω καμμιά βολή εκεί και βλέπω έγχεσε σαπίση· πήγαινε λωβά, μύριζε, ένθρωπος δέν ήμπορούσε να μέ κοουστάρη και δύο τρεις βολές είχενε πιάση σκουλίκια· τότες μου είπαν οι πατριώτες μου νάρηω έδω, γιατί θά πεθάνω· ναί θά πεθάνω μου είπανε, θά σαπίσω· μου βγάλανε λοιπόν δίσκο στην έκκλησία και μέ στείλανε· μιλήσανε εκεί οι πατριώτες μου, είπανε συναμεταξύ τους πολλά και μέ στείλανε. Τράβηξα λοιπόν κ' ήρθα έδω· όταν ήρθα δώ άπαντήθηκα μ' έναν άλλον πατριώτη μου κ' είπα σ' αύτόν τί και ποιό αύτός μέ πήρε και μέ πήγε σ' έναν άντυπασιστή πού τόν γνώριζε και μ' έβαλαν έδω μέσα. Κι' άπ' αύτή τή σπλήνα πού σου είπα έχω ακόμα 'δω· έδω άριστερά δέ βουλιέται όταν ζουλώ, είναι σαν κοτρώνα».

Τού έγινε από τό βοηθό άπόζυση έδω και είκοσι μέρες και πάει λίγο λίγο να κλείση.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ Σπλήνα και καθάλλος=τό περίνεο. Σκουρμαίζανε και σκούρμα=κορμαίζανε, κόρα, κακάδι. Να μέ κοουστάρη=να μέ ύπεμείνη.

(Από τήν κλινική Φωνή)

Η ΛΑΓΓΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

είναι ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ για τό λαό και δέχεται καταθέσεις από **μιá δραχμή** κι' άπάνω. Σου πλερώνει τόκο 4 1/2 0/0 και σου δίνει πίσω τά χρήματά σου όποτε θελήσεις είτε δια είτε μέρος άπ' αύτά.

μα ή άποτυχία του δωδέκατου του αιώνα). Έπειτα, ήρθε, λέει, και του νεώτερου πολιτισμού ή βοήθεια. (Κάτι πού πραχτικό-αυτό, αν και κάλλιο να μάς έλειπε, ύστερ' από τό δουλικό και ξυλένιο τρόπο πού μιμηθήκαμε τίς ξένες φιλολογίες). Έπειδή όμως, λέει, δέν έλαβε ακόμα καιρό να τά συνεχω νέψη μαζί του τό Έθνος τά έπεζω αύτά στοιχεία, έμεινε και μνήσκει ακόμα ή σοφία περιορισμένη στην ομάδα, δηλαδή στό δασκαλικό κύκλο. Μήτε ή άστική μήτε ή πολιτική μας ζωή δέν είχε, λέει, ποτέ της τίποτις συγγενικό με τέτοια ξενικά συστατικά. Ως τόσο τά στερνά παράντα ή πενήντα χρόνια κάτι, λέει, μάς έφτιαξαν. Δι' ώνουνε όμως μήτ' αύτά για να συζημωθή όλόγελα και για να ξαναπλαστή ή νεοελληνικός ή πολιτισμός πού θα μάς παράξη τάριστοργήματα!

Κ' έτσι, σιγά σιγά και μέ κάποια διπλωματική κατανάει στό συμπερασμα πώς ή ομάδα μονάχη της δέ σώνει για να μάς σκερώση φιλολογία. Η δέν μπόρεσε, ή δέν τόλμησε να προχωρήση λίγο παρέκει και να μάς τό πη μεγαλόφωνα κι' άδίσταχτα, πρώτο, πώς μ' όλα εκείνα τά καταραμένα μπόδια του δασκαλισμού, και μάάλιστα έξαιτίας αύτά, έβγαλε τό έθνος από τά σπλάχνου του φιλολογία πού

του τή ζουλεύουε τά μεγαλήτερα ξένα έθνη. Και δεύτερα, πώς όχι πενήντα, παρά πενήντα χιλιάδες χρόνια να δουλεύη ή Έλληνορωμιοφράγκικος άνακατεμός δέ θα μάς γίνη εθνικός, λοιπό μήτε θα μάς βγάλη εθνικά έργα.

§ 14

Τό Γλωσσικό Ζήτημα.

«Αν μήν τρομάξη ή αναγνώστης, έπειδή δέ θα γράφουμε έδω για τό Γλωσσικό ζήτημα. Θάναφέρουμε μόνο τί περίπου έλεγε, πώς δηλαδή τάβλεπε ή οδηγός μας αύτό τό ζήτημα και τήν ιστορία του στον καιρό του. Τί λογής έπρεπε να τό βλέπη, αύτό τό είπαν και τό ξαναείπαν οι ειδικοί τά στερνά αύτά χρόνια, τά χρόνια πού πρωτοσπαρέθηκε στον τόπο ή σπόρος του άληθινού Ξαναγεννημού.

Δέν έδειξε λοιπόν ή ανώτερος Έλληνισμός άριστοργήματα λόγου και τέχνης. Και καθώς είδαμε, ανώτερος Έλληνισμός έδω πάει να πη ή Έλληνισμός πού κυνηγούμε με τά Λεξικά, ή Δασκαλισμός. Ο καθαυτό ό νέος ή Έλληνισμός είτανε φασμένος από καιρό, και μάς έβγαλε έξοχα έργα και

ζωής και τέχνης.

Μας έφερε όμως ή δασκαλικός εκείνος Έλληνισμός, κατά τόν ιστορικό μας βέβαια, ένα μεγάλο κλώ, μάς κανόνισε δηλαδή τή λαλούμενη και τή γραφόμενη γλώσσα. Τή γραφόμενη πώς τήν άλλαξε, αύτό τό γνωρίζουμε. Η λαλούμενη όμως με τί τρόπο κανονίστηκε από τους δασκαλους δέ μάς τό λέει. Η γραμματική της, ή ίδια και σήμερα καθώς είτανε στον καιρό του Κορνάρου. Έπρεπε όμως να πη κάτι και για τή λαλούμενη, έπειδή άναγκάζεται να μολογήση παρακάτω πώς για να ζούνε τά λογοτεχνικά τά έργα είναι άνάγκη να χύνονται σε λαλούμενη γλώσσα, όχι σε νεκρή. Ζητάει μ' άλλους λόγους να συβιάση, τάτυδίαστα.

Άγωνίζεται κατόπι να τά βολέψη, ξεγώντας πώς του λαού ή γλώσσα είχε καταντήσει από έκκτό χρόνια και δώθε άνωφερτη, και δέν μπορούσε πια να χρησιμείνη για τήν άνωτερη σοφία της «Ιεραρχίας». Χαντακώνει δηλαδή τή γλώσσα πού έπλασε τά καλλίτερα μας Τραγούδια, πού ή ίδιος του τά θαμάζει, για να δικαιολογήση τό είπωμά του, πώς κενονίστηκε κ' ή λαλούμενη!

Μας ζητάει έπειτα τί λογής ζευλιχτηκε τους καιρούς εκείνους τό ζήτημα, και με τί τρόπο ή Κο-